

Arrest

nr. 316 970 van 21 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 2 juni 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Monokseyto, wat zich in subzoba Senfa, zoba Debub bevindt. U haalde volgende feiten aan in het kader van uw verzoek om internationale bescherming: u was gestopt met school in Eritrea om uw familie te helpen. In 2017 kon u tweemaal ontsnappen toen men u wilde oppakken om naar een militaire training te sturen. In maart 2018 werden uw ouders opgepakt met als doel dat u zichzelf zou aangeven. U wilde dit niet en heeft daarom het land diezelfde maand nog verlaten.

U reisde naar Ethiopië en verbleef als geregistreerde vluchteling in Adi Harish, Adi Girat en in Addis Abeba. Met de hulp van de Italiaanse organisatie F. kon u in april 2022 naar Italië vliegen. Het leven in Italië was anders dan u had verwacht. U had gezondheidsproblemen en vroeg meermaals om hulp. Er waren geen taallessen en u mocht niet werken. U kon het leven daar niet aan en besloot op 25 mei 2022 te vertrekken. Via Frankrijk reisde u naar België waar u aankwam op 30 mei 2022 en drie dagen erna verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u de originele vluchtelingenkaart van Ethiopië neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (informatie verkregen van Italië, uw verklaringen), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. U verklaarde dat u uw vingerafdrukken gaf nadat u met het vliegtuig aankwam in Italië en nadien in Bologna een interview deed met een ambtenaar van het immigratiekantoor, maar dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende. (notities persoonlijk onderhoud (npo) p. 8, 9)

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel

overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde feiten en moeilijke situaties, [bv. dat u moeilijkheden ondervond toen u sukkelde met uw gezondheid. U had een maagprobleem, ging met een tolk naar het ziekenhuis waar de dokter u zei dat u bacteriën had en medicatie diende te nemen, maar die was niet meer in voorraad in het ziekenhuis. Daarnaast moest u een accommodatie delen met zes mensen die drugs en alcohol gebruikten, u kon daardoor niet slapen en werd depressief. Er was geen taalles en u mocht niet werken. (npo p. 7, 8)], moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Het door u voorgelegde document, de vluchtelingenkaart van Ethiopië, kan niets veranderen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven, gezien het enkel aantoonde dat u als vluchteling in Ethiopië hebt verbleven.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en “57/6 §3, 3°” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het rechtzekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt het rapport *“Addendum to Nansen note 20-2. The situation of beneficiaries of international protection in Italy”* bij zijn verzoekschrift (stuk 3).

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij een weblink opneemt naar het rapport *“Country Report: Italy. Update 2022”* van AIDA/ECRE van 31 mei 2023.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende landeninformatie toevoegt (zie inventaris bij verzoekers aanvullende nota):

“1. Human Rights Watch rapport 2024;

2. Artikel Info Migrants, UN racism expert concerned by growing ‘hate speech’ in Italy, 4 september 2023.”

3.3. De Raad ontvangt vanwege verweerder een tweede aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij een weblink opneemt naar het rapport *“Country Report: Italy. Update 2023”* van AIDA/ECRE van 10 juli 2024

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling

6.1. Verzoeker geniet in Italië internationale bescherming, maar verliet dit land omdat het leven er niet was wat hij had verwacht. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

6.2.1. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de aan hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

In dit kader wijst de Raad er nog op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU, in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

6.2.2. In de bijgebrachte landeninformatie, waaronder het recente AIDA-rapport *update* 2023, leest de Raad dat statushouders in Italië toegang hebben tot de arbeidsmarkt en tot banen bij de overheid (dit laatste met uitzondering van jobs die te maken hebben met het vrijwaren van de algemene belangen van de Staat) op basis van hun verblijfsvergunning en tot gelijke behandeling met Italiaanse onderdanen op het vlak van tewerkstelling, professionele opleidingen, registratie bij professionele organisaties, e.d. Recent onderzoek bracht evenwel aan het licht dat het beschikken over sociale netwerken en economische noodwendigheden bepalender zijn voor het krijgen van een baan en het behouden ervan, eerder dan diploma's of specifieke vaardigheden (AIDA-rapport, p. 246-247). Erkenning van in het buitenland behaalde diploma's is voorzien in de wetgeving en er zijn binnen het Ministerie van onderwijs initiatieven genomen om dit te faciliteren voor statushouders, hoewel het in de praktijk meestal afhangt van de bereidheid van universiteiten zelf om hiertoe inspanningen te leveren (AIDA-rapport, p.247-248).

Wat huisvesting betreft, werd het SAI-systeem opgezet dat vooral bedoeld is voor de opvang van statushouders en niet-begeleide minderjarigen. Het SAI-systeem functioneert op basis van subsidies aan lokale autoriteiten en Ngo's voor kleinschalige opvang. Het systeem blijft gebaseerd op de vrijwillige toetreding van de gemeenten en heeft nog steeds niet genoeg plaatsen om te voldoen aan de opvangbehoeften van iedereen die er recht op heeft. Het systeem huisvestte in december 2023 in totaal 34816 personen en voorziet in beginsel opvang voor zes maanden verlengbaar met zes maanden in bepaalde gevallen. Statushouders die er verblijven hebben het vaak moeilijk om voor zelfstandige huisvesting te zorgen en in 2018 ontving minder dan 5% van de statushouders een huursubsidie wanneer zij niet langer in het SAI-systeem konden verblijven. Volgens het in 2022 gepubliceerde SAI-verslag waren er in 2022 22.233 begunstigden die de SAI-faciliteiten verlieten. Van het totale aantal koos minder dan de helft (43,5%) ervoor om het project te verlaten, terwijl meer dan de helft (51,9%) moest vertrekken vanwege het verstrijken van de opvangperiode. Er werd evenwel in bijkomende financiering voorzien voor de creatie van 3.000 bijkomende opvangplaatsen in het systeem als gevolg van de crisis in Afghanistan en werden de procedures voor de creatie van bijkomende plaatsen versoepeld als gevolg van de oorlog in Oekraïne (AIDA-rapport, p. 239-244). Statushouders hebben verder toegang tot sociale huisvesting onder dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen en huisvesting is ook onderdeel van het Nationale Integratie Plan voor statushouders gepubliceerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in 2017, maar een aantal structurele obstakels hebben tot gevolg dat het Italiaanse huisvestingssysteem niet erg aangepast is aan de noden van statushouders op dit vlak. Hoewel van statushouders geen bijkomende voorwaarden kunnen geëist worden in vergelijking met Italiaanse onderdanen, worden in sommige regio's wel bijkomende attesten gevraagd dat de betrokkene geen vastgoed heeft. Deze praktijk werd evenwel discriminerend bevonden in twee uitspraken van de Rechtbank van Milaan in 2020. De regionale wet van Lombardije, die een verblijf van 5 jaar vereiste en bijzonder nadelig was voor buitenlandse burgers, werd door het Grondwettelijk Hof onwettig verklaard en daarom ingetrokken. Bovendien bepaalde het Grondwettelijk Hof in arrestnr. 9/2021 dat de anciënniteit van het verblijfsrecht niet kan worden opgenomen in de criteria om een hogere score toe te kennen voor de toewijzing van openbare huisvesting, omdat het geen voorwaarde bepaalt voor de toekenning van een woning. In hetzelfde arrest verklaarde het Grondwettelijk Hof dat het vereiste van gelegaliseerde documenten die de afwezigheid van onroerende goederen in het buitenland of in het land van herkomst een discriminerende bepaling is die in strijd is met artikel 3 van de Italiaanse Grondwet (AIDA-rapport, p. 244-246).

Ook wat de toegang tot sociale bijstand betreft, voorziet de Italiaanse wetgeving in gelijke behandeling tussen Italiaanse burgers en statushouders. De socialezekerheidsbijdragen in Italië worden voornamelijk betaald door het Nationaal Instituut voor Sociale Zekerheid (INPS), het Nationaal Instituut voor

Arbeidsongevallenverzekering (INAIL), gemeenten en regio's. De verstrekking van sociale voorzieningen is niet afhankelijk van de woonplaats in een bepaalde regio, maar is in sommige gevallen onderworpen aan een minimale verblijfsvereiste op het nationale grondgebied. Dit is met name het geval voor inkomenssteun (*Reddito di Cittadinanza*), die vanaf 1 april 2019 wordt uitbetaald en waarvoor een verblijf van 10 jaar op het nationale grondgebied is vereist, waarvan ten minste 2 jaar ononderbroken verblijf. Het Hof van Justitie oordeelde in C-462/20 dat het in strijd is met de EU-wetgeving om verschillende rechten toe te kennen aan burgers en aan personen die internationale bescherming genieten. De zaak ging over familiekortingskaarten in Italië die kunnen worden gebruikt om korting te krijgen op goederen en diensten, maar de kaarten worden niet verstrekt aan begunstigden (AIDA-rapport, p. 248-249).

Om toegang te verkrijgen tot de gezondheidszorg, moeten begunstigden van internationale bescherming net als asielzoekers zich laten registreren bij de nationale gezondheidsdienst. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen met betrekking tot gezondheidszorg. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen wat betreft de verplichting om bijdragen te betalen en de bijstand die in Italië wordt verleend door de Nationale Gezondheidsdienst. De registratie is geldig voor de duur van de verblijfsvergunning en vervalt niet in de verlengingsfase van de verblijfsvergunning. De toegang tot gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming genieten, verschilt sterk van regio tot regio. De grootste verschillen en moeilijkheden worden gevonden met betrekking tot de vrijstelling van het delen van de kosten van gezondheidszorg. Slechts enkele regio's, waaronder Friuli-Venezia Giulia en Apulië, verlengen momenteel de vrijstelling tot de begunstigden van internationale en nationale bescherming daadwerkelijk een baan vinden. Op 19 juli 2022 heeft de Raad van State het standpunt ingenomen dat, na de intrekking van wetsdecreet 181/2000, het onderscheid tussen werklozen en inactieven voor de vrijstelling van deelname aan ziektekosten als achterhaald moet worden beschouwd. Bovendien heeft de civiele rechtbank van Milaan op 12 januari 2023, in een zaak die was aangespannen door ASGI en *Emergency*, het discriminerende gedrag vastgesteld van de regio Lombardije die, net als andere regio's, een onderscheid maakt tussen werklozen en inactieven. Dit heeft vooral gevolgen voor asielzoekers en vluchtelingen die, in vergelijking met andere categorieën buitenlanders, minder lang op het grondgebied verblijven en, in de meeste gevallen, geen eerdere werkrelaties hebben gehad voordat ze zich inschreven voor de nationale gezondheidsdienst. Het Hof erkende, met specifieke verwijzing naar de categorie asielzoekers, dat het voor de hand ligt dat een asielzoeker zich niet kan beroepen op een eerdere arbeidsrelatie in Italië, in het bijzonder omdat asielzoekers pas na 60 dagen na de aanvraag van de desbetreffende verblijfsvergunning arbeidsactiviteiten verrichten. In oktober 2023 hebben de regio's Emilia-Romagna, Lazio, Toscane en Sicilië een trainingsprogramma opgezet, medegefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie van de Europese Unie, gericht op het verbeteren van de competenties van gezondheidswerkers die werkzaam zijn in de openbare gezondheidszorg en in opvangprogramma's voor vluchtelingen en asielzoekers, in het bijzonder met betrekking tot de forensische certificeringen voor slachtoffers van marteling. Van 2022 tot 2023 was in de regio Veneto het project SPIRNET actief, gefinancierd door het Fonds voor asiel, migratie en integratie van de Europese Unie en Integratiefonds van de Europese Unie. Het was specifiek gericht op het identificeren en verzorgen van asielzoekers en vluchtelingen met ernstige psychische problemen. De partners waren prefecturen, gemeenten en lokale gezondheidsautoriteiten (ASL's) (AIDA-rapport, p.249-250). Statushouders kunnen ook moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen van hun verblijfsvergunning na erkenning indien zij geen adres kunnen doorgeven aan de politie, die aanvragen vaak afwijst bij gebrek hieraan. De behandeling van deze aanvragen kan ook vaak een lange tijd in beslag nemen (AIDA-rapport, p. 222-223).

Uit het voorgaande kan blijken dat statushouders in Italië met moeilijkheden kunnen geconfronteerd worden inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en sociale bijstand. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al zou de situatie in Italië gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota bespreekt, laat niet toe anders te oordelen. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de

beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6.2.3. Verzoeker slaagt er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om persoonlijke elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Italië. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

6.2.4. Wat betreft verzoekers persoonlijke omstandigheden motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde feiten en moeilijke situaties, [bv. dat u moeilijkheden ondervond toen u sukkelde met uw gezondheid. U had een maagprobleem, ging met een tolk naar het ziekenhuis waar de dokter u zei dat u bacteriën had en medicatie diende te nemen, maar die was niet meer in voorraad in het ziekenhuis. Daarnaast moest u een accommodatie delen met zes mensen die drugs en alcohol gebruikten, u kon daardoor niet slapen en werd depressief. Er was geen taalles en u mocht niet werken. (npo p. 7, 8)], moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd. Het door u voorgelegde document, de vluchtelingenkaart van Ethiopië, kan niets veranderen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven, gezien het enkel aan toont dat u als vluchteling in Ethiopië hebt verbleven.”

Verzoeker komt dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Italië. Hiermee werpt hij evenwel geen ander licht op de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat deze ervaringen kaderden binnen verzoekers verblijf in Italië als verzoeker om internationale bescherming en niet als begunstigde van internationale bescherming en dus op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context, terwijl hij geen elementen aanhaalt met betrekking tot zijn verblijf in Italië als begunstigde van internationale bescherming. Verzoeker verliet Italië immers alvorens hij op de hoogte was van de internationale beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend. Het is de verantwoordelijkheid van een begunstigde van internationale bescherming om de rechten, die gebonden zijn aan deze status, af te dwingen en hiervoor de nodige stappen te ondernemen. Verzoeker toont niet aan dat hij deze nodige stappen effectief heeft genomen in Italië of deze niet zou kunnen ondernemen bij een eventuele terugkeer naar Italië. Verzoeker kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat hij in zijn individuele situatie in Italië als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou kunnen krijgen tot medische zorgen, integratievoorzieningen, huisvesting en/of sociale voorzieningen. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota melding maakt van racisme en ‘*hate speech*’ in Italië, dient vastgesteld dat hij dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6.2.5. Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië of dat de bescherming die hem in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Alles samengenomen dient de worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.2.6. Het vermoeden, dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers individuele situatie verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6.2.7. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER